

VŠETKY TVOJE PREDNOSTI

Dokonalá láska
Nedokonalí ľudia

COLLEEN
HOOVEROVÁ

Ljndeni

Všetky tvoje prednosti

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Colleen Hooverová

Všetky tvoje prednosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Všetky tvoje

prednosti

Colleen Hooverová

Všetky tvoje

prednosti

Ljndeni

Pre Heathu.

Každý deň ťa milujem viac ako kedykoľvek predtým.

Ďakujem, že si môj zákonitý.

1. kapitola

Vtedy

Vrátnik sa na mňa ani neusmial.

Veziem sa výtahom na poschodie, na ktorom býva Ethan, a po celý čas mi to vrta hlavou. Vincenta mám zo všetkých vrátnikov najradšej už od chvíle, keď sa sem Ethan nastáhoval. Vždy sa usmieva a prehodí so mnou pár milých slov. No dnes mi len otvoril dvere a tváril sa veľmi odmerane, dokonca sa ani nespýtal: „Dobrý deň, Quinn, ako ste sa mali?“

Ale veď každý môže mať zlý deň.

Pozriem sa na mobil, je krátko po siedmej. Ethan by mal prísť okolo ôsmej, takže budem mať dosť času, aby som ho stihla prekvapiť večerou. *A svojou prítomnosťou.* Vrátila som sa domov o deň skôr, no rozhodla som sa, že mu to nepoviem. V poslednom čase nás natoľko zamestnávali svadobné prípravy, že sme už niekoľko týždňov nemali čas, aby sme si urobili pokojný večer a niečo dobré si uvarili. A pomilovali sa.

Keď sa dvere výtahu otvoria na poschodí, na ktorom býva Ethan, zarazím sa a chvíľu mi trvá, než vystúpim. Na chodbe, priamo pred Ethanovým bytom, sa prechádza nejaký chlap. Spraví tri kroky, zastane a pozrie sa na dvere. Potom urobí tri kroky opačným smerom a opäť zastane. Pozorujem ho a tajne dúfam, že odíde, no nestane sa tak. Ten človek sa presúša sem a tam a neustále upiera pohľad na dvere Ethanovho bytu. Nie je to nikto z Ethanových kamarátov. Keby bol, poznala by som ho.

Napokon vykročím k Ethanovým dverám a zľahka si odkašlem. Neznámy muž sa otočí a ja mu dám gestom najavo, že chcem prejsť. Ustúpi mi z cesty a ja si dám záležať, aby som sa mu nepozrela do očí. Prehrabávam sa v kabelke a hľadám kľúč. Keď ho konečne nájdem, muž ku mne prikróčí a oprie sa dlaňou o dvere. „Chcete ísť dnu?“

Nechápavo sa pozriem najskôr naňho a potom na dvere. *Prečo sa ma to pýta?* Pri pomyslení, že som na opustenej chodbe sama, len v spoločnosti neznámeho muža, ktorý chce vedieť, či mám naozaj v úmysle vojsť do prázdneho bytu, sa mi prudko rozbúši srdce. *Vie o tom, že Ethan nie je doma? Vie, že som tu sama?*

Zľahka si odkašlem a snažím sa nedať najavo, že mám strach, aj keď ten muž vyzerá pomerne neškodne. Viem však, že násilníka človek nie vždy spozná na prvý pohľad, takže ostražitosť je na mieste. „Býva tu môj snúbenec. Je doma,“ zaklamem.

Muž rázne prikývne. „Áno, je. Máte pravdu.“ Zatne ruku v päst a buchne do steny vedľa dvier. „Je tam. Aby som bol konkrétnejší, je v mojej priateľke.“

Absolvovala som kurz sebaobranu. Inštruktor nás učil, že si máme zasunúť kľúč medzi prsty ostrým koncom von,

a keď na nás neznámy chlap zaútočí, máme ho ním pichnúť do oka. Presne to urobím, presvedčená, že sa ten psychopat na mňa každú chvíľu vrhne.

Neznámy muž si zhlboka vzdychne a ja zacítim závan škorice. Čudné, na čo človek myslí vo chvíli, keď mu ide o život. Bude to znieť dosť divne, keď ma budú vypočúvať na policajnej stanici. „*Ach, naozaj neviem, čo mal útočník obľúčené, ale mal svieži dych po škoricovej žuvačke.*“

„Zrejme ste si zmýlili dvere,“ poviem a stále dúfam, že pochopí svoj omyl a odíde.

Muž pokrúti hlavou. Krátko a trhane, akoby chcel naznačiť, že on má pravdu, zatiaľ čo ja sa neskutočne mýlim. „Sú to tie správne dvere. To viem celkom určite. Má váš snúbenec modré volvo?“

Aha, takže on Ethana sledoval. Pocítim sucho v ústach. Zišlo by sa trochu vody.

„Meria asi meter osemdesiat? Čierne vlasy, bunda značky North Face, ktorá mu je trochu priveľká?“

Pritlačím si dlaň na brucho. *Zišlo by sa skôr trochu vodky.*

„Pracuje váš snúbenec pre doktora Van Kempa?“

Nechápavo krútim hlavou. Ethan nielenže pre doktora Van Kempa pracuje... doktor Van Kemp je jeho otec. *Ako je možné, že tento chlap toho o Ethanovi toľko vie?*

„Moja priateľka je jeho kolegyňa,“ povie a znechutene sa pozrie na dvere. „A zjavne nielen to.“

„Ethan by nikdy...“

Nedopoviem, lebo ma prerušia zvuky. *Zvuky súložie.*

Niektu potichu opakuje Ethanovo meno. Teda aspoň na tejto strane dverí sa to tak javí. Ethan má spálňu na opačnom konci bytu, čo znamená, že tá ženská, nech už je to ktokoľvek, to nehovorí potichu. Ale kričí.

Zatiaľ čo on ju kláti.

Odskočím od dverí. Keď mi dôjde, čo sa deje za dverami Ethanovho bytu, zatočí sa mi hlava. V tej chvíli sa mi zosype celý svet. Minulosť, prítomnosť i budúcnosť – nad všetkým zrazu strácam kontrolu. Muž ma chytí za rameno, aby som nespadla. „Ste okej?“ Oprie ma o stenu. „Mrzí ma to. Nemal som vám to povedať tak zhurta.“

Otvorím ústa, no vyjde zo mňa len pár celkom nelogických viet. „Vy... ste si tým istý? Možno tie zvuky nevychádzajú z tohto bytu. Možno je to sexujúca dvojica, čo býva hneď vedľa.“

„To je možné. A Ethanov sused sa zrejme tiež volá Ethan, však?“

Napriek sarkazmu, ku ktorému sa práve uchýlil, mu vidím na očiach, že ho tá veta zamrzela. Je od neho milé, že so mnou súcití, hoci zjavne práve zažíva to isté, čo ja. „Sledoval som ich,“ povie. „Sú tam spolu. Moja priateľka a váš... priateľ.“

„Snúbenec,“ opravím ho.

Prejdem na opačnú stranu chodby, opriem sa o stenu a následne sa zveziem na dlážku. Napadne mi, že by som si nemala sadieť na zem, keď mám sukňu. Ethanovi sa sukne páčia, preto som si ju dnes obliekla, chcela som mu urobiť radosť, hoci teraz mám sto chutí ju zo seba strhnúť, obkrútiť mu ju okolo krku a uškrtiť ho ňou.

Vôbec si neuvedomím, že ten neznámy muž sedí vedľa mňa na zemi, až kým sa ma neopýta: „Vie, že prídete?“

Pokrútim hlavou. „Chcela som ho prekvapiť. Bola som so sestrou mimo mesta.“

Spoza dverí sa ozve ďalší tlmený zvuk. Muž vedľa mňa sa prikrčí a prikryje si dlaňami uši. Ja urobím to isté. Chvíľu

tak obaja zotrváme. Nechceme tým zvukom dovoliť, aby nám prenikli do uší. Čakáme, až kým sa to neskončí. Netrvá to dlho. Ethanovi to nikdy netrvá viac ako pár minút.

Asi po dvoch minútach poviem: „Myslím, že už skončili.“ Muž si odtiahne dlane od uší a položí si ich na kolená. Ja si skrížim ruky na hrudi a skloním hlavu. „Vojdeme dnu a budeme ich konfrontovať?“

„To nezvládnem,“ povie. „Potrebujem sa najprv trochu upokojiť.“

Vyzerá celkom pokojne. Väčšina mužov, ktorých poznám, by bez váhania vtrhla dnu.

Ani ja si nie som istá, či chcem Ethana konfrontovať. Časť môjho ja zúfalo túži odísť a vymazať tých posledných niekoľko minút natrvalo z pamäti. Mohla by som Ethanovi poslať esemesku, že som sa vrátila skôr, on by mi odpísal, že musí zostať dlhšie v práci, a ja by som sa tvárila, že je všetko okej.

Alebo pôjdem domov, spálím všetky jeho veci, predám svadobné šaty a zablokujem si jeho číslo.

Nie, to by mi mama nikdy nedovolila.

Ach bože. Mama.

Zastonám a muž sa okamžite napriami: „Je vám zle? Budete vracať?“

Pokrútim hlavou. „Nie. Vlastne neviem.“ Zdvihnem hlavu a opriem sa chrbtom o stenu. „Len som si uvedomila, že moja mama bude hrozne našťvaná.“

Keď pochopí, že mi nie je zle, len sa desím, ako zareaguje moja mama, keď zistí, že svadba nebude, viditeľne mu odľahne. To, že svadba nebude, je totiž jasné. Už som prestala počítat, koľkokrát mama nezabudla podotknúť, akú drahú zálohu musela zaplatiť, aby nás v tom podniku zapísali na zoznam čakatel'ov. „Uvedomuješ si, koľkí ľudia

túžia po tom, aby mohli mať svadbu v Douglas Whimberly Plaza? Aj Evelyn Bradburyová sa tam vydávala, Quinn. *Evelyn Bradburyová!*“

Moja mama ma neustále porovnáva s Evelyn Bradburyovou, pretože jej rodina je jedna z mála rodín v Greenwichi, ktoré sú známejšie ako rodina môjho nevlastného otca. Preto mama pri každej nožnej príležitosti uvádza Evelyn Bradburyovú ako príklad dokonalosti vyššej triedy. Mne je Evelyn Bradburyová ukradnutá. Mám chuť poslať mame hneď teraz esemesku s nasledovným znením:

Svadba sa nekoná a Evelyn Bradburyovú mám v paži.

„Ako sa voláte?“

Pozriem naňho a uvedomím si, že až teraz ho po prvýkrát naozaj beriem na vedomie. Viem, že toto je pravdepodobne jeden z najhorších momentov v jeho živote, no i napriek tomu sa mi zdá mimoriadne príťažlivý. Výrazné tmavohnedé oči dokonale ladia s farbou jeho nepoddajných vlasov. Pevná sánka zaťatá v tichom hneve od chvíle, ako som vystúpila z výtahu. Plné pery, ktoré sa pri každom pohľade na dvere stisnú do dvoch úzkych čiar. Hlavou mi blyсне, či by jeho črty pôsobili mäkšie, keby jeho priateľka nebola práve teraz tam vnútri s Ethanom.

Je akýsi smutný. Jeho smútok však akoby nesúvisel so situáciou, v ktorej sa momentálne ocitol. Bol odrazom niečoho hlbšieho... niečoho, čo má v sebe zakorenené. Často stretávam ľudí, ktorí sa smejú očami, no on sa tými svojimi mračil.

„Vyzeráte oveľa lepšie ako Ethan.“ Svojou poznámkou ho zaskočím. Tvári sa zmätene, zrejme si myslí, že ho balím. To je však to posledné, čo by mi v tejto chvíli napadlo. „To nebol kompliment, ale konštatovanie.“

Pokrčí plecami, akoby mu to bolo jedno.

„Len mi napadlo, že ak vyzeráte lepšie ako Ethan, tak aj vaša priateľka bude oveľa krajšia ako ja. Aj keď mi to môže byť jedno. Ale asi mi to jedno nie je. Malo by mi to byť jedno, no nemôžem si pomôcť. Musím myslieť na to, že ona priťahuje Ethana viac než ja. A preto ma podvádzala. Asi to tak bude. Prepáčte. Nezvyknem si nahlas spytovať svedomie, no som taká nahnevaná, že nedokážem prestať hovoriť.“

Chvíľu na mňa mlčky hľadí a premýšľa o mojich nesúrodých myšlienkových pochodoch. „Nemusíte sa trápiť. Sascha je špata.“

„Sascha?!“ Neveriacky vyslovím jej meno, potom ho ešte raz zopakujem s dôrazom na druhú slabiku. „Sascha. Tým sa mnohé vysvetľuje.“

Začne sa smiať a ja sa rozosmejem tiež a celé je to neskutočne divné. Smejem sa namiesto toho, aby som plakala. Prečo neplačem?

„Ahoj, ja som Graham,“ povie a podáva mi ruku.

„Quinn.“

Takisto jeho úsmev je smutný. V duchu rozmýšľam, či by sa za iných okolností usmieval inak.

„Aj by som povedal, že ma veľmi teší, Quinn, no toto je jedna z najtrápnejších chvíľ v mojom živote.“

Tak to sme dvaja. „Nápodobne,“ odvetím sklamane. „Ale som rada, že som tá stretla teraz a nie až o mesiac, po svadbe. A nemusím mu zbytočne sľubovať vernosť.“

„Vy ste sa mali o mesiac brať?“ Graham odvráti pohľad. „To je teda hajzel,“ povie potichu.

„Veru je.“ To viem o Ethanovi už dlho. Že je hajzel. Sebavedomý. Aj keď ku mne sa správal pekne. *Aspoň som si to myslela.* Predkloním sa a prehrabnem si prstami vlasy. „Bože, cítim sa hrozne.“

Pípne mi správa. Moja mama sa ako vždy presne trafila do situácie. Vyberiem mobil a pozriem sa na displej.

Ochutnávka torty presunutá na sobotu 14.00.

Predtým neobeduj.

Príde aj Ethan?

Stažka si vzdychnem. Na ochutnávanie torty som sa tešila zo všetkých svadobných príprav asi najviac. Napadne mi, že im až v nedeľu oznámim, že svadba sa ruší.

Ozve sa výťah a ja nechám mobil mobilom a upriem pohľad na dvere výťahu. Keď sa otvorí, cítim, ako mi rastie hrča v krku. Pri pohľade na škatuľky s jedlom zovriem ruku s mobilom v päst. Poslíček sa blíži k nám a údery môjho srdca bijú v rytme jeho krokov. *Vďaka, Ethan, vidím, že si sa rozhodol nasytať mi do otvorenej rany aj trochu soli.*

„Čína?! To nemyslia vážne!“ postavím sa a pozerám na Grahama, ktorý zostal sedieť a upiera na mňa zdola pohľad. Ukážem rukou na škatuľky v poslíčkových rukách. „To je moje obľúbené jedlo! Nie jeho! To ja mám vždy po sexe chuť na čínu!“ Otočím sa k poslíčkovi, ktorý tam stojí a prekvapene na mňa hľadí, nevediac, či má ísť až k dverám, alebo nie. „Dajte to sem!“ poviem. Bez slova mi objednávku odovzdá. Sadnem si na zem s dvomi porciami čínskeho jedla a prehrabávam sa v ňom. Keď zistím, že Ethan objednal presne to, čo vždy objednávam ja, vzkypí vo mne hnev. „On má tú drzosť objednať si to isté, čo jedáva so mnou! Kfmi Saschu mojou čínou!“

Graham vyskočí a vytiahne z vrecka peňaženku. Zaplatí vydesenému poslíčkovi, ktorý vzápätí otvorí dvere vedúce na schodisko, pretože usúdi, že táto úniková cesta je oveľa rýchlejšia, ako keby sa mal vracat k výťahu.

„Vonia to dobre,“ poznamená Graham. Sadne si, oprie sa chrbtom o stenu a vezme si kura s brokolicou. Podám mu

vidličku a dovoľím mu ho zjesť, hoci kura je moje obľúbené jedlo. Teraz naozaj nie je čas, aby som bola sebecká. Otvorím si balenie mongolskej hovädziny a pustím sa do jedenia, hoci nie som hladná. Nedopustím, aby Sascha alebo Ethan z toho čo i len ochutnali. „Svine,“ zahundrem.

„Hladné svine,“ povie Graham. „Bodaj by obaja pomreli od hladu.“

Usmejem sa.

Jem a rozmýšľam, ako dlho budem sedieť s týmto mužom na tejto chodbe. Nechcem tu byť, keď sa otvoria dvere, pretože netúžim vidieť, ako Sascha vyzerá. Zároveň však nechcem prísť o moment, keď sa otvoria dvere a Sascha zbadá Grahama, ako tu sedí a napcháva sa jej čínou.

Takže čakám. A napchávam sa. Spolu s Grahamom.

Po niekoľkých minútach položí svoju plastovú misku, siahne do tašky, v ktorej boli škatule s jedlom, a vyberie z nej dva koláčiky šťastia. Jeden podá mne a potom otvorí ten svoj. Rozlomí koláčik, rozroluje úzky papierik a nahlas prečíta: „Dnes sa ti podarí uzavrieť veľmi dobrý obchod.“ Keď dočíta, zloží papierik na polovicu. „Super. A práve dnes som si vzal v práci voľno.“

„Hm, to máš smolu,“ poviem.

Graham pokrčí papierik do gulôčky a odfrknú ho do Ethanových dverí.

Rozlomím svoj koláčik a vytiahnem z neho papierik. „Ak budeš neustále poukazovať na svoje nedostatky, všetky tvoje dokonalosti zostanú nepovšimnuté.“

„To sa mi páči,“ povie.

Pokrčím svoj papierik a odfrknem ho do dverí tak, ako to urobil pred chvíľou on. „Je tam chyba. Nepovie sa *dokonalosti*, ale *prednosti*.“

„Presne to sa mi na tom páči. Jediné slovo, ktoré v tej vete napíšu nesprávne, sú *dokonalosti*. Irónia osudu.“ Štvornožky podíde k dverám, zdvihne môj papierik a opäť sa oprie o stenu. Podá mi ho. „Myslím, že by si si ho mala nechať.“

Odstřím mu ruku aj s papierikom, „Nemienim si nechávať nič, čo by mi pripomínalo túto chvíľu.“

Zamyslene sa na mňa pozrie. „Chápem. To ani ja.“

Obaja začíname byť čoraz nervóznejší z toho, že sa môžu kedykoľvek otvoriť dvere, preto radšej stíchujeme, aby sme počuli hlasy znútra. Graham si nervózne vyťahuje nitky z diery na rifliach nad pravým kolenom. O chvíľu je vedľa neho na zemi chuchvalec nitiek a z nohavíc mu vykúka holé koleno. Vytiahnem z kôpky jednu nitku a naviniem si ju na prst.

„Po nociach sme zvykli na laptopoch hrať slovnú hru,“ povie. „Bol som v tom naozaj dobrý. Naučil som ju hrať aj Saschu a ona ma vždy porazila. Každúcky krát.“ Vystrie nohy pred seba. „Obdivoval som ju za to, až kým som si na jej bankovom výpise nevšimol osemstodolárovú čiastku, ktorú jej za tú hru strhli. Kúpovala si ‚pomôcky‘, aby ma porazila. Päť dolárov za písmenko.“

Snažím sa predstaviť si tohto človeka, ako hrá po nociach na laptope hry, ale veľmi sa mi to nedarí. Tipovala by som ho skôr na chlapa, ktorý číta romány, upratuje dvakrát denne celý byt, skladá si ponožky a na dôvažok chodí každé ráno behať.

„Ethan nevie vymeniť rezervu. Odkedy sa poznáme, mal dva razy defekt a vždy musel volať odtahovku.“

Graham zľahka potrasie hlavou a povie: „Nechcem toho sviniara ospravedlňovať, ale na tom nie je nič zlé. Mnoho mužov nedokáže vymeniť pneumatiku.“

„Jasné. S tým by som sa vedela zmieriť. Problém je v tom, že ja viem, ako sa mení pneumatika. No on mi to nedovolí, pretože by sa cítil trápne, keby mal stáť vedľa baby a poze-rať sa, ako mení pneumatiku.“

V Grahamovom výraze zbadám niečo, čo som tam pred-tým nevidela. Žeby obavy? Uprie na mňa vážny pohľad. „Toto mu nikdy neodpusti, Quinn.“

Jeho slová ma dojmú. „Neodpustím,“ poviem odhodla-ne. „A po tom, čo mi urobil, ho už nechcem vidieť. Som prekvapená, že neplačem. Asi to o niečom svedčí.“

Graham sa na mňa pozrie chápacím pohľadom, no po-tom zvažnie. „Dnes si ešte poplačeš. Keď si ľahneš do poste-le. Vtedy to bolí najviac. Keď je človek sám.“

Po tejto jeho poznámke je zrazu všetko oveľa ťažšie. Ne- chcem plakať, no cítim, že tá vec na mňa začína doliehať ce-lou svojou váhou. Ethana som spoznala krátko po tom, ako som začala študovať na vysokej škole, a boli sme spolu celé štyri roky. Dosť dlhý čas na to, aby bolo človeku ťažko, keď to v jednej jedinej chvíli pominie. Viem, že je koniec, no napriek tomu nemám chuť Ethana konfrontovať. Nechcem nič, len v pokoji odísť a zabudnúť naňho. Nepotrebujem to nijako uzatvárať, nepotrebujem, aby mi niečo vysvetľoval, no mám strach, že keď budem dnes v noci sama, zmením názor.

„Možno by sme si mali dať spraviť testy na aids.“

Grahamove slová i strach, ktorý sa ma zmocní po tom, ako ich vyslovil, náhle preruší Ethanov tlmený hlas.

Blíži sa k nám. Prudko otočím hlavu k dverám bytu, no Graham sa zľahka dotkne mojej tváre a pritiahne moju po-zornosť späť k sebe.

„Najhoršie, čo môžeme teraz urobiť, je ukázať, čo cítime, Quinn. Nerozčuľuj sa. Neplač.“

Zahryznem si do pery a prikývнем. Snažím sa nemyslieť na všetky tie veci, ktoré mám chuť Ethanovi vykričať. „Dobre,“ zašepkám vo chvíli, keď sa otvoria dvere do Ethanovho bytu.

Pokúšam sa zachovať si rozvahu, ako mi radí Graham, no Ethanova bezprostredná prítomnosť spôsobuje, že mi začína byť zle od žalúdka. Ani jeden z nás sa nepozrie smerom k dverám. Graham na mňa upiera nekompromisný pohľad. Dýcha pravidelne a hypnotizuje ma očami. Nedokážem si predstaviť, čo si Ethan pomyslí, keď zhruba o dve sekundy otvorí. V prvej chvíli ma nespozná. Pomyslí si, že na chodbe pred jeho dverami sedí nejaká neznáma dvojica.

„Quinn?“

Keď začujem svoje meno, privriem oči. Neotočím sa za hlasom. Počujem, ako Ethan vychádza z bytu. Srdce mi v tej chvíli bije na mnohých miestach tela, no cítim predovšetkým dotyk Grahamových prstov na svojej tvári. Ethan opäť vysloví moje meno, tentoraz spôsobom, že to znie skôr ako príkaz, aby som sa naňho pozrela. Otvorím oči a uprene hľadím na Grahama.

Dvere sa otvoria ešte o niečo viac a dievča, ktoré sa v nich objaví, šokovane zvýskne. *Sascha*. Graham žmurkne, privrie oči a zhlboka sa nadýchne a vydýchne. Keď ich otvorí, ozve sa Sascha.

„Graham?“

„Doriti,“ zahundre Ethan.

Graham im nevenuje pozornosť. Stále hľadí na mňa. Ako-by odmietal vziať na vedomie, že sa nám obom práve rozpadá život. Prehovorí pokojným hlasom: „Chceš, aby som ťa odprevadil dolu?“

Prikývнем.

„Graham!“ skríkne Sascha, ako keby mala právo byť naňho nahnevaná, že je tu.

Ja i Graham sa postavíme. Ani jeden z nás sa nepozrie k dverám do Ethanovho bytu. Graham ma pevne drží za ruku a vedie ma k výťahu.

Sascha kráča za nami, a keď čakáme na výťah, zastane pri nás. Stojí vedľa Grahama a potiahne ho za rukáv. Graham mi tuhšie stisne ruku, ja jeho stisk opätujem a dám mu tak najavo, že to zvládneme bez toho, aby sme urobili scénu. Že stačí vojsť do výťahu a odísť.

Dvere výťahu sa otvoria, Graham ma pustí ako prvú a vojde hneď za mnou. Nedovolí Saschi, aby k nám pristúpila. Zablokuje dvere výťahu a v tej chvíli sme nútení pozrieť sa jedným smerom. Na Saschu. Stlačí tlačidlo prízemie, a keď sa dvere výťahu začnú zatvárať, uvedomím si dve veci:

1. Ethan už na chodbe nie je a dvere do jeho bytu sú zatvorené.
2. Sascha je oveľa krajšia ako ja. Aj keď plače.

Dvere sa zatvoria a nasleduje dlhá a tichá jazda nadol. Graham ma stále drží za ruku, obaja mlčíme, ale neplačeme. Pokojne vystúpime z výťahu a prejdeme krížom cez vstupnú halu. Keď prídeme k východu z budovy, Vincent sa na nás oboch pozrie s ospravedlňujúcim výrazom v tvári a otvorí nám dvere. Graham vytiahne peňaženku a dá mu za hrst bankoviek so slovami: „Ďakujem vám za to číslo bytu.“

Vincent prikývne a vezme si peniaze. Pozrie sa na mňa smutným pohľadom. Objímam ho. Vincenta s najväčšou pravdepodobnosťou už nikdy neuvidím.

Keď sa s Grahamom ocitneme na ulici, zostaneme bezradne stáť na chodníku. Myslím na to, či aj jemu sa, tak ako mne, zdá svet náhle iný. Obloha, stromy, ľudia, ktorí prechádzajú po chodníku okolo nás. Všetko sa mi zdá oveľa bezútešnejšie než vo chvíli, keď som vchádzala do domu, v ktorom býva Ethan.

„Mám ti zavolať taxík?“ opýta sa ma napokon.

„Nie. Mám tu auto,“ odvetím a ukážem na opačnú stranu ulice.

Pozrie sa na budovu, z ktorej sme práve vyšli. „Chcem zmiznúť, skôr ako zíde dolu.“ Na tvári má ustarostený výraz, zrejme naozaj nemá chuť sa s ňou teraz baviť.

Sascha sa to aspoň pokúšala riešiť. Išla za Grahamom až k výťahu, zatiaľ čo Ethan zaliezol späť do bytu a zavrel za sebou dvere.

Graham sa na mňa pozrie a zasunie ruky do vreciek bundy. Zababuším sa tuhšie do kabáta. Ostáva už len rozlúčiť sa.

„Maj sa, Graham.“

Tvári sa spokojne, akoby mal radosť, že sme to zvládli. Urobí krok vzad. Urobí ešte dva kroky vzad. Potom sa zvrtné a vykročí opačným smerom.

Pozriem sa na vchodové dvere do budovy práve vo chvíli, keď sa z nich vyrúti Sascha. Vincent stojí za ňou a hľadá na mňa. Zakýva mi, tak dvihnem ruku a zakývam aj ja jemu. Obaja vieme, že sa vidíme naposledy, pretože moja noha už nikdy neprekročí prah tejto budovy. Bez ohľadu na kopec vecí, ktoré mám v Ethanovom byte. Radšej ich oželiem, než by som sa s ním mala ešte raz v živote stretnúť zoči-voči.

Sascha sa pozrie naľavo a hneď zas napravo v nádeji, že zbadá Grahama. Má smolu. Som tu len ja. Rozmýšľam, či vôbec tuší, kto vlastne som. Povedal jej Ethan, že sa má

o mesiac ženiť? Povedal jej, že sme dnes ráno spolu volali a on vyhlásil, že sa už nevie dočkať chvíle, keď ma bude nazývať svojou manželkou? Vie vôbec, že keď u Ethana prespávam ja, sprchujeme sa zásadne spolu? Povedal jej, že postelne obliečky, na ktorých ju práve pretiahol, nám kúpila moja sestra k zásnubám?

Vie, že keď ma Ethan žiadal o ruku, rozplakal sa, keď som povedala áno?

Zrejme nič z toho netuší, inak by iba tak nezhodila vzťah s mužom, ktorý na mňa za jedinú hodinu urobil väčší dojem ako Ethan za celé štyri roky.

2. kapitola

Teraz

Naše manželstvo sa nezosypalo. Ani sa náhle nerozpadlo.

Bol to oveľa pomalší proces.

Začalo sa takpovediac *scvrkávať*.

Nie som si istá, koho je to vina. Základy nášho vzťahu boli pevné. Na začiatku sme boli oveľa silnejší než iné páry. O tom som skalopevne presvedčená. No v priebehu posledných pár rokov sme akosi zoslabli. Najhoršie je, že dokážeme skvele predstierať, že sa nič nezmenilo. Jednoducho sa o tom ne bavíme. Máme mnoho vecí spoločných a jednou z nich je schopnosť vyhýbať sa problému, ktorý by si vyžadoval najviac pozornosti.

Ku cti nám slúži, že sa máme stále radi a ani jeden z nás nechce pripustiť, že naše manželstvo je v troskách. Ľudia si stále myslia, že manželstvá zanikajú vtedy, keď sa zo vzťahu vytratí láska. Keď sa radosť zmení na hnev. A obdiv na po-

hľadanie. Ale my s Grahamom sa na seba nehneváme. Akurát už nie sme tým, čím sme bývali.

Niekedy sa ľudia zmenia a pre manželstvo to vôbec nič neznamená, pretože obaja sa zmenili spoločne a rovnakým smerom. No stáva sa, že sa dvaja ľudia zmenia každý inak.

Tak dlho kráčam opačným smerom než Graham, že si nedokážem spomenúť na jeho pohľad vo chvíli, keď sa milujeme. A pritom viem, že on si presne pamätá každučký prameň mojich vlasov vo chvíli, keď pri ňom v noci zaspávam.

Ľudia často nevedia ovplyvniť spôsob, akým ich okolnosti postupne zmenia.

Pozriem sa na svadobný prsteň, posuniem si ho palcom na prstenníku a otáčam ho stále dokola. Svadobná obrúčka vraj symbolizuje večnú lásku. Grahamovi to povedal klenotník. Je ako nekonečná slučka. Začína v strede a nikde sa nekončí.

Ten klenotník však nepovedal nič o tom, že by obrúčka symbolizovala aj večné *šťastie*. Reč bola len o večnej láske. Problém je v tom, že láska a šťastie sú dve rozdielne veličiny. Jedna bez druhej dokážu existovať.

Hľadím na svoju obrúčku, na svoju ruku, na drevenú škatuľku, čo v nej držím, keď zrazu znenazdajky začujem Grahamov hlas: „Čo robíš?“

Pomaly zdvihnem hlavu, čo je v úplnom rozpore s pocitom prekvapenia, ktoré sa ma zmocní, keď ho z ničoho nič zazriem stáť vo dverách. Kravatu si stíhol dať dolu, horné tri gombičky na košeli má rozopnuté. Opiera sa o veraje dverí a hľadí na mňa prekvapene so zdvihnutým obočím. V tej chvíli sa miestnosť zaplní jeho prítomnosťou.

Kým ja ju, naopak, zaplňam svojou neprítomnosťou.

Napriek tomu, že ho poznám už dlho, stále sa okolo neho vznáša závoj akejsi tajomnosti. Vyžaruje mu z tmavých očí a dodáva vážnosť i myšlienkam, ktoré nikdy nevysloví. Od chvíle, ako som ho prvýkrát stretla, mi imponovala jeho rozvážnosť. Upokojovala ma.

Zvláštne, že tá istá rozvážnosť ma dnes zneisťuje.

Ani sa nepokúšam drevenú škatuľku schovať. Bolo by to zbytočné. Hľadá rovno na ňu. Odvrátim pohľad a opäť sa pozriem na škatuľku, čo držím v rukách. Po celý čas bola na povale, nedotknutá, ani som si na ňu nespomenula. Natrafila som na ňu až dnes, keď som hľadala svoje svadobné šaty. Chcela som si ich vyskúšať, či sú mi ešte dobré. Boli. No vyzerala som v nich inak ako pred siedmimi rokmi.

Akosi osamelejšie.

Graham vojde do spálne. Skĺzne pohľadom z drevenej škatuľky na mňa, v jeho tvári zaregistrujem potláčaný strach, a čaká, že mu poviem, prečo ju držím. Prečo som ju doniesla do spálne. Prečo mi vôbec napadlo doniesť ju z povaly sem.

Neviem prečo. No to, že ju práve teraz držím v ruke, je premyslené rozhodnutie, preto len ťažko môžem odpovedať neutrálnym „neviem“, prípadne niečo v tom duchu.

Pristúpi bližšie ku mne a ja zacítim pach piva. Graham nezvykne piť, pokiaľ nie je štvrtok, vtedy chodieval s kolegami z práce na večeru. Svojím spôsobom mám ten pivný pach, ktorý z neho cítim každý štvrtok večer, rada. Keby pil každý deň, zrejme by sa mi hnusil a v prípade, že by mal vážny problém s alkoholom, bol by to zrejme dôvod na časté hádky. Ale Graham má všetko pod kontrolou. Má svoju rutinu a tej sa drží. Túto stránku jeho osobnosti považujem za najviac sexi. Tešievala som sa na jeho štvrtkové návraty.

Niekedy som ho čakala v posteli a tešila sa na sladkú chuť v jeho ústach.

Aj to istým spôsobom vypovedá o tom, že som sa dnes v noci akosi pozabudla tešiť.

„Quinn?“

Medzi jednotlivými písmenkami môjho mena, ktoré práve vyslovil, je ukrytý všetok jeho strach. Kráča ku mne a ja sa mu pozerám priamo do očí. Sú v nich obavy a neistota, vôbec si nepamätám, kedy sa na mňa začal takto pozeráť. Kedysi, keď sa na mňa pozrel, jeho pohľad vždy prezrádzal pobavenie a obdiv. Teraz v jeho očiach vidím len more ľútosti.

Neznášam, keď na mňa takto hľadí, keď neviem, ako mám odpovedať na jeho otázky. Už totiž nie som naladená na rovnakej vlnovej dĺžke ako môj manžel. Neviem, ako s ním mám komunikovať. Stáva sa mi, že otvorím ústa a mám pocit, akoby mi vietor sfúkol slová naspäť do hrdla.

Chýbajú mi tie dni, keď som mu potrebovala všetko povedať, pretože som cítila, že ak to nespravím, vybuchnem. Chýbajú mi dni, keď sme si mysleli, že zbytočne strácame čas tým, že spíme. Stávalo sa, že som sa ráno prebudila a pristihla ho, ako na mňa hľadí. Usmial sa a zašepkal: „*O čo som prišiel, kým si spala?*“ Prevalila som sa na bok a dopodrobna som mu porozprávala, čo sa mi v noci snívало. Niekedy sa tak smial, až mu tiekli slzy. Tie pekné sny vždy detailne analyzoval a tie zlé zlahčoval. Vtedy som mávala pocit, že mne sa snívajú oveľa krajšie sny ako iným ľuďom.

Už dlho sa ma neopýtal, o čo prišiel, keď som spala. Neviem, či preto, že sa už prestal čudovať, alebo preto, že mne sa už nesníva nič také, o čo by sa so mnou potreboval podeliť.

Vôbec si neuvedomím, že si neprestávam točiť prsteň okolo prsta. Graham sa ku mne skloní a zastaví ma. Jemne si prepletie svoje prsty s mojimi a odtiahne mi ruku od drevenej škatuľky. Rozmýšľam, či sa zámerne rozhodol reagovať tak, akoby som držala výbušninu, alebo to tak naozaj cíti.

Zľahka mi zakloní hlavu a pobožká ma na čelo.

Zatvorím oči a jemne sa odtiahnem, takže to vyzerá, akoby sa ma perami dotkol uprostred pohybu. Odstrčím sa rukami od postele, pery mu zľahka skĺznu po mojom čele a neostáva mu iné, než ma pustiť. Pokorne ustúpi.

Ja to nazývam rozchodový tanec. Partner číslo jeden očakáva bozk, no partner číslo dva na to nereaguje, a partner jeden sa tvári, že si to nevšimol. My dvaja tancujeme tento tanec už dlhší čas.

Odkošľam si a so škatuľkou v rukách podídem ku knižnici. „Našla som ju na povale,“ poviem. Skloním sa a zasuním škatuľku medzi dve knihy na spodnej policičke.

Tú knižnicu som dostala od Grahama k prvému výročiu nášho sobáša. Bola som dojatá, pretože ju pre mňa zmajstroval vlastnými rukami. Spomínam si, že si vtedy zapichol triesku do dlane, keď ju prenášal do spálne. Vysala som mu ju ústami ako prejav svojej vďaky. Potom som ho pritisla ku knižnici, klakla som si pred neho a poďakovala som mu ešte raz.

Bolo to v čase, keď vzájomné dotyky v sebe ešte skrývali nádej. Dnes mi každý jeho dotyk pripomína, čím všetkým preňho nikdy nebudem. Počujem, že ku mne kráča, preto vstanem a opriem sa rukou o knižnicu.

„Prečo si ju priniesla?“ opýta sa.

Neotočím sa k nemu, lebo neviem, čo mu mám povedať. Stojí celkom blízko. Cítim vo vlasoch jeho dych, a keď si

povzdychne, prúd vzduchu mi poláska krk. Položí mi dlaň na ruku a obaja sa držíme poličky. Priloží mi pery k plecu a dá mi tichý bozk.

Intenzita mojej túžby po ňom ma znepokojuje. Najradšej by som sa otočila a vsunula mu jazyk do úst. Tak veľmi mi chýba jeho vôňa, jeho slastné zvuky. Tak veľmi mi chýba ten okamih, keď ležím pod ním a on je natoľko pohrúžený do milovania so mnou, až mám pocit, že mi vnikne do hrude, aby mohol byť bližšie k môjmu srdcu. Zvláštne, ako veľmi mi chýba niekto, kto je stále tu. Ako veľmi mi chýba milovanie s niekým, s kým ešte vždy spávam.

Akokoľvek smútim za manželstvom, ktoré sme kedysi mali, som čiastočne – ak nie úplne – zodpovedná za to, čo sa s ním stalo. Zatvorím oči. Som sklamaná sama zo seba. Priviedla som do dokonalosti umenie *uhýbať*. Dokážem sa mu vyhýbať tak rafinovane, že si to často ani nevšimne. Keď si ku mne v noci ľahne, predstieram, že spím. Keď jeho pery šepkajú v tme moje meno, predstieram, že nepočujem. Keď ku mne pristúpi, predstieram, že práve niečo robím. Predstieram, že sa necítim dobre, hoci som úplne v poriadku. Keď sa sprchujem, predstieram, že som omylom zamkla dvere.

Predstieram, že som šťastná.

Je pre mňa čoraz ťažšie predstierať, že sa teším z jeho dotykov. Ja sa z nich totiž neteším – ja ich len *potrebujem*. A v tom je rozdiel. Zaujímalo by ma, či sa aj on musí toľko pretvárať ako ja. Naozaj po mne túži tak, ako vraví? Alebo túži po tom, aby som sa odtiahla? Čo ak mi je za to vďačný?

Jednou rukou ma objíma a prstami ma hladká po bruchu. Po bruchu, ktoré sa ešte vždy zmestí do svadobných šiat. Po bruchu, ktoré dosiaľ nepoznačilo tehotenstvo.

Vďaka zaň. Čo by za také brucho dala moja mama!

„Už si niekedy...“ povie potichu, nežne a v jeho hlase cítiť hrôzu z toho, na čo sa ma chce opýtať. „Napadlo ti už niekedy predtým, že ju otvoríš?“

Graham sa nikdy nepýta, ak na svoju otázku naozaj neočakáva odpoveď. To sa mi na ňom vždy páčilo. Nikdy sa s nikým nerozpráva len preto, aby vyplnil čas. Buď má čo povedať, alebo mlčí. Buď chce počuť odpoveď na to, na čo sa pýta, alebo sa radšej neopýta. Nikdy by sa ma nepýtal, či som už niekedy myslela na to, že ju otvorím, keby to naozaj nepotreboval vedieť.

No v tejto chvíli sa mi táto jeho vlastnosť protiví. Nechcem, aby sa ma na to pýtal, pretože neviem, čo mu mám odpovedať.

Nechcem riskovať, že mi vietor sfúkne slová späť do hrdla, preto len pokrčím plecami. Po niekoľkých rokoch majstrovského uhýbania prestane tancovať rozhodový tanec, aby mi položil dôležitú otázku. Otázku, na ktorú už dlho čakám. A ako na to zareagujem ja?

Pokrčím plecami.

Ticho, ktoré nasleduje, je zrejme dôvod, prečo sa bál položiť mi túto otázku skôr. Pobožká ma do vlasov a smutne si povzdychne. Uvedomí si, že hoci ma drží v náručí, ja som niekde celkom inde. Už dlho. Ťažko môžete držať niekoho, kto sa vám dávno vyšmykol.

Na jeho dotyky nereagujem. Pustí ma. Zvesím hlavu. Odíde zo spálne.

Pokračujeme v tanci.

3. kapitola

Vtedy

Nebo sa vyvrátilo naruby.

Rovnako ako môj život.

Ešte pred hodinou som bola zasnúbená s mužom, ktorého som štyri roky milovala. No už nie som. Zapnem stierače a pozorujem cez okno ľudí, ktorí sa snažia ukryť pred dažďom. Niektorí, ako napríklad Sascha, vbehnú do budovy, kde býva Ethan.

Dážď sa spustil z ničoho nič. Bez toho, že by predtým čo i len zľahka popríchalo. Nebo sa jednoducho prevrátilo ako vedro plné vody a na predné sklo mi dopadajú obrovské ťažké kvapky.

Rozmýšľam, či Graham býva niekde nablízku alebo či ešte stále kráča v tom lejaku. Zapnem smerovku a naposledy vyjdem z parkoviska pred Ethanovým domom. Pohnem sa smerom, ktorým sa pred niekoľkým minútami vybral Graham. Odbočím doľava a vtedy ho zbadám. Práve vchá-

dza do reštaurácie, aby sa ukryl pred búrkou. Conquistadors. Mexická reštaurácia, ktorú som nikdy nemala príliš v oblube. No keďže je blízko a Ethan tam chodí rád, zvykli sme tam spolu zájsť minimálne raz do mesiaca.

Z parkoviska pred reštauráciou práve vychádza auto, tak trpezlivo čakám, kým vyparkuje, a potom zaujmem jeho miesto. Vystúpim a vôbec netuším, čo Grahamovi poviem, keď vojdem dnu.

„Nepotrebuješ odviezť domov?“

„Nepotrebuješ niečiu spoločnosť?“

„Čo takto stráviť spolu noc, aby sme sa im pomstili?“

Koho chcem oklamať? Sex je to posledné, po čom v tejto chvíli túžim. To nie je dôvod, prečo ho sledujem, a dúfam, že to nebude to prvé, čo mu napadne, keď ma zbadá. Stále však neviem, prečo za ním vlastne idem. Možno preto, že nechcem byť sama. Lebo ako sám povedal, slzy prídu až vtedy, keď človek osamie.

Dvere reštaurácie sa za mnou zatvorila, a keď si po chvíli privyknem na tlmené osvetlenie miestnosti, zbadám Grahama stáť pri bare. Zoblíeka si premočenú bundu, prehodí si ju cez operadlo stoličky a vtedy si ma všimne. Vôbec sa netvári prekvapene, že ma vidí. Prisunie mi vedľajšiu stoličku, očakávajúc, že si k nemu prisadnem.

Presne to spravím. Sadnem si vedľa neho. Ani jeden z nás neprehovorí. Mlčky precitujeme spoločnú mizériu.

„Dáte si nejaký drink?“ opýta sa barman.

„Dva poháriky niečoho, čo nám pomôže zabudnúť na poslednú hodinu nášho života,“ povie Graham.

Barman sa usmeje, no ani jeden z nás na to nezareaguje. Keď vidí, ako vážne sa Graham tvári, zdvihne prst. „Mal by som tu niečo.“ Prejde na opačný koniec baru.

Cítim na sebe Grahamov pohľad, no nepozriem sa naňho. Nechcem vidieť obrovský smútok v jeho očiach. Je mi ho tuším ľúto ešte viac ako seba.

Pritiahnem k sebe košík s krekermi. Majú rôzne tvary. Vyberám najskôr paličky, kladiem ich na pult a vytváram z nich mriežku. Potom povyberám všetky krúžky a košík, v ktorom zostali klasické praclíky, prisuniem ku Grahamovi.

Jeden položím do stredu mriežky. Pozriem sa na Grahama a čakám. Pozrie sa na praclíky, ktoré som strategicky umiestnila na bare medzi nás dvoch, a potom opäť uprie pohľad na mňa. Pomaly, akoby váhavo sa usmeje. Potom sa načiahne, vytiahne z misky praclík a položí ho do štvorca tesne nad ten môj.

Vyberiem si štvorec naľavo od stredu a opatrne doň položím svoj krúžok.

Barman pred nás postaví dva poldecáky. Obaja ich naraz vezmeme do ruky a natočíme sa na stoličkách tak, aby sme sedeli tvármi oproti sebe.

Dobrych desať sekúnd mlčky čakáme, kedy ten druhý povie prípitok. Napokon sa ako prvý ozve Graham: „Nejako mi nenapadá, na čo by sme si mali pripíť. Tak teda, na posratý dnešok.“

„Na posratý dnešok,“ zopakujem súhlasne. Štrngneme si a zakloníme hlavy. Grahamovi sklízne drink do hrdla rýchlejšie ako mne. Rázne položí prázdny pohár na bar a vezme si ďalší praclík. A položí ho do voľného štvorca.

Zoberiem do ruky ďalší krúžok a v tej chvíli mi vo vrecku kabáta začne zvonit mobil. Vyberiem ho. Na displeji svieti Ethanovo meno.

Vtedy Graham vytiahne z vrecka svoj telefón. Svieti na ňom Saschino meno. Je to fakt smiešne.

Čo si tí dvaja museli myslieť, keď vyšli von na chodbu a videli nás, ako sedíme spolu na zemi a napchávame sa ich čínou.

Grahamov mobil leží na bare displejom nahor. Priloží k nemu prst, no namiesto toho, aby ho zdvihol, prudko doň strčí. Sledujem, ako sa jeho mobil klže po doske baru až na samý okraj a potom zmizne. Graham sa tvári, akoby vôbec nezaznamenal, že práve prišiel o telefón.

„Práve si si zničil mobil.“

Strčí si do úst praclík. „Nemám v ňom nič dôležité, len fotky a správy od Sasche. Zajtra si kúpim nový.“

Položím na bar svoj telefón a hľadím na displej. Chvilú nič a potom Ethan volá znova. Keď na displeji zasvieti jeho meno, mám chuť urobiť presne to isté, čo pred chvíľou Graham. Tak či tak už mám nárok na nový.

Mobil prestane zvonit a vzápätí pípne správa od Ethana. Vtedy strčím do mobilu prstom. Oba sledujeme, ako môj mobil preletí ponad opačný koniec barového pultu.

Vrátíme sa k piškvorkám. Ja vyhrám prvé kolo. Graham druhé. Tretia hra sa skončí nerozhodne.

Graham vezme do rúk ďalší praclík a strčí si ho do úst. Neviem, či je to alkoholom, alebo ma len rozhodili udalosti dnešného večera, no zakaždým, keď sa na Grahama pozriem, pocítim na pokožke teplo. Aj v hrudi. Vlastne všade. Nedokážem posúdiť, či je to dôsledok stresu, alebo vzrušenia. V každom prípade je to oveľa príjemnejší pocit ako hrôza, ktorá by ma v tejto chvíli zaplavovala, keby som sedela sama doma.

Doplním do mriežky chýbajúci kúsok praclíka, ktorý Graham práve zjedol. „Rada by som sa k niečomu priznala,“ poviem.

„Nech povieš čokoľvek, nepodarí sa ti tromfnúť to, čo sa v mojom živote odohralo v priebehu posledných niekoľkých hodín. Tak smelo do toho.“

Opriem sa laktom o pult a podopriem si rukou bradu. Chvíľu naňho mlčky hľadím. „Sascha vyšla von. Krátko nato, ako si odišiel.“

Graham si všimne moje zaváhanie. Prekvapene nadvihne obočie. „A čo si urobila, Quinn?“

„Pýtala sa ma, ktorým smerom si odišiel. Odmietla som jej to povedať.“ Vzpriamim sa na stoličke a pozriem sa mu rovno do očí. „No ešte predtým, ako som nastúpila do auta, otočila som sa a opýtala sa jej: „Osemsto dolárov za slovnú hru? To myslíš vážne, Sascha?“

Graham na mňa uprene hľadí. Rozmýšľam, či som to predsa len neprehnala. Asi som jej to nemala povedať, no bola som fakt našťvaná. Ale nelutujem to.

„A čo na to ona?“

Pokrútim hlavou. „Nič. Prekvapene otvorila ústa, no potom začalo liať a vbehla späť do Ethanovho domu.“

Graham zo mňa nespúšťa zrak. Je mi to nepríjemné. Čakám, že sa rozosmeje. Alebo sa na mňa našťve za to, že som urobila niečo, na čo nemám právo. Skrátka, že niečo urobí. *Čokoľvek.*

No on mlčí.

Napokon sklopí zrak a hľadí do priestoru, ktorý nás oddeľuje. Sedíme oproti sebe, ale naše nohy sa nedotýkajú. Graham pomaly posúva ruku, ktorú mal položenú na kolene, dopredu, až kým sa prstami nedotkne môjho kolena tesne pod lemom sukne.

Je to celkom nepatrný, no zároveň uvedomelý pohyb. Pri tom dotyku celé moje telo stuhne. Nie preto, že by mi

Všetky tvoje prednosti

to bolo nepríjemné, skôr preto, že si nedokážem spomenúť, kedy naposledy ma pri Ethanovom dotyku zaliala taká vlna tepla.

Grahamov ukazovák opíše nad mojím kolenom jemný krúžok. Keď sa na mňa opäť pozrie, nedám sa zmiast' jeho pohľadom. Presne viem, na čo myslí.

„Chceš odtiaľto odísť?“ opýta sa ma šeptom a v jeho hlase cítim naliehanie.

Prikývnem.

Graham vstane a vytiahne z vrečka peňaženku. Nechá na bare peniaze a vkľzne do bundy. Chytí ma za ruku a prepletie si prsty s mojimi. Vedie ma k dverám, von z reštaurácie, a ja dúfam, že dnes sa ešte udeje niečo, pre čo stálo za to ráno vstať.

4. kapitola

Teraz

Graham sa ma raz opýtal, prečo sa vždy tak dlho sprchujem. Už si nepamätám, čo som mu na to odvetila. Určite niečo v tom duchu, že sprcha je pre mňa relax alebo že mi horúca voda robí dobre na pokožku. Pravda je však taká, že sú to jediné chvíle, keď si dovoľím smútiť.

Považujem za svoju slabosť, že mám potrebu smútiť, aj keď mi nikto nezomrel. Nemá totiž logiku, že toľko smútim za niekým, kto neexistuje.

Momentálne som v sprche už dobrú polhodinu. Keď som dnes ráno vstala, nádejala som sa, že mám pred sebou bezbolestný deň s veľmi krátkou sprchou. To sa však zmenilo vo chvíli, keď som zbadala krv. Nechápeť, prečo ma to tak šokovalo. Zažívam to predsa mesiac čo mesiac. Už od svojich dvanástich rokov.

Stojím v sprche opretá o stenu a nastavujem tvár prúdu vody. Riedi moje slzy i moje zúfalstvo. Darí sa mi tak ľahšie

presvedčiť samu seba, že až tak veľmi neplačem, pretože to, čo mi steká po lícach, je v prevažnej miere voda.

Práve sa líčim.

To sa občas stáva. V jednej chvíli som v sprche a krátko nato už nie. Strácam sa vo vlastnom smútku. Keď náhle precitnem, prekvapí ma, že som niekde celkom inde. Stojím nahá pred zrkadlom v kúpeľni.

Nanesiem si rúž na spodnú peru a potom na hornú. Pristisnem obe pery k sebe a hľadím na svoj odraz – oči červené od plaču, no na tvári bezchybný mejkap, vlasy zopnuté do copu, oblečenie úhľadne poskladané na poličke pri umývadle. Zakrývam si rukami prsia a pozorujem sa v zrkadle. Navonok vyzerám celkom zdravá. Široké boky, ploché brucho, prsia pevné tak akurát. Keď na mne nejaký muž spočinie pohľadom, vždy chvíľu trvá, než odo mňa odtrhne zrak. No podľa štandardov matky prírody som vnútorne nepríťažlivá, pretože moje rozmnožovacie orgány nefungujú tak, ako majú. A pravda je taká, že všetci existujeme len vďaka rozmnožovaniu. Rozmnožovanie je nevyhnutné na to, aby sa uzavrel cyklus života. Narodíme sa, rozmnožíme sa, vychováme potomkov, zomrieme, naši potomkovia sa rozmnožia, vychovajú svojich potomkov a tiež zomrú. Generáciu, v ktorej sa ľudia narodí, žijú a zomrú, strieda ďalšia. Nádherný cyklus, ktorý by sa nemal prerušiť.

A ja som... tá, čo ho prerušila.

Narodila som sa. A to je jediné, čo naplní môj život, kým neumriem. Stojím na vonkajšej strane životného cyklu, pozorujem svet, ako sa krúti, zatiaľ čo ja stojím na mieste.

Graham si ma vzal za ženu... Preto aj on stojí na mieste.

Oblečiem sa. Zahalím do šiat telo, ktoré nás oboch opakovane sklamlalo.

Vojdem do kuchyne. Graham stojí pred kanvicou s kávou. Pozrie sa na mňa, a keďže mu nechcem povedať o krvi a mojom smútku pod sprchou, dopustím sa veľkej chyby a usmejem sa naňho. Rýchlo ten úsmev zruším, no už je neskoro. Graham si myslí, že ho čaká pekný deň. Svojím úsmevom som mu dala nádej. Podíďte ku mne a ja hlupaňa nedržím v tej chvíli svoje obvyklé zbrane. Zvyčajne si dám záležať, aby som mala v každej ruke niečo – peňaženku, pohár, dáždnik, bundu. Občas i všetky tie veci naraz. Dnes nedržím pred sebou žiaden štít, ktorý by ma ochránil pred jeho láskou. Umožním mu, aby ma objal. A on ma prinúti, aby som jeho objatie opätovala.

Ukryjem si tvár na dokonalé miestečko v priehľbinke medzi jeho krkom a plecom. Jeho paže dokonale pasujú okolo môjho pása. Túžim pritísnuť ústa na jeho pokožku a cítiť pod jazykom, ako mu naskakuje husia koža. No ak sa tak rozhodnem, viem, čo bude nasledovať.

Jeho prsty mi budú zľahka prechádzať po drieku.

Jeho ústa, horúce a vlhké, nájdu tie moje.

Jeho ruky zoblečú moje telo zo šiat.

Vnikne do mňa.

Bude sa so mnou milovať.

A keď skončí, budem plná nádeje.

A potom sa tá nádej zo mňa vyplaví spolu s krvou.

A ja budem opäť zúfalo nariekať pod sprchou.

A Graham sa ma opýta: „Prečo sa tak dlho sprchuješ?“

A ja odpoviem: „Pretože ma to upokojuje. Horúca sprcha mi robí dobre na pokožku.“

Privriem oči, položím mu dlane na hrud' a odtlačím ho od seba. Odtlačám ho od seba tak často, až mám niekedy pocit, že musí mať na hrudníku odtlačky mojich dlaní.

„O koľkej je dnes tá večera u tvojej sestry?“ opýtam sa, aby som odvrátila pozornosť od toho, čo som práve urobila. Keď sa od neho odťahujem a zároveň sa ho niečo pýtam, moje odmietnutie vyznie o niečo menej osobne.

Graham sa vráti ku kávovaru a vezme si svoj hrnček. Fúka si kávu a zároveň pokrčí plecami. „Do piatej robí. Takže asi o siedmej.“

Chopím sa svojich zbraní. Beriem si peňaženku, termo-hrnček, kabát. „Okej. Tak sa tam vidíme. Lúbim ťa.“ Pobožkám ho na líce, už mi nič nehrozí, vďaka štítu si tentoraz držím bezpečný odstup.

„Aj ja teba.“

Tie slová povie už len môjmu chrbtu. Málokedy mu poskytnem možnosť, aby mi to povedal do očí.

Nastúpim do auta a pošlem správu svojej sestre Ave.

Tento mesiac zase nič.

Ava je jediná, s kým sa o tom ešte mienim baviť. S Grahamom som svoj cyklus prestala preberať pred vyše rokom. Vždy keď som zistila, že opäť nie som tehotná, Graham ma utešoval. Spočiatku mi to pomáhalo. Dokonca som po jeho slovách útechy veľmi túžila. No ako plynuli mesiace, čoraz viac som sa bála hovoriť mu stále dokola o tom, aká som z toho nešťastná. Uvedomovala som si tiež, že ak mám ja čoraz väčší strach z toho, že ma bude musieť utešovať, je nanajvýš pravdepodobné, že jeho ten nepríjemný rituál takisto začína unavovať. Preto som sa v januári minulého roku rozhodla, že s ním o tom budem znova hovoriť až vtedy, keď dôjde k nejakej zásadnej zmene.

No tá zatiaľ nenastala.

To ma mrzí, zlatko,
odpísala sestra.

Máš chvíľku? Mám novinu.

Vycúvam z príjazdovej cesty, prepnem telefón na hlasný odposluch a zavolám jej. Zdvihne v polovici prvého zvone-
nia. Namiesto pozdravu povie: „Viem, že o tom nechceš
hovoriť, tak sa bavme o mne.“

Milujem ju za to, že ma vždy dokáže pochopiť. „Tak čo
máš nové?“

„Dostal tú prácu.“

Tuho zovriem volant a dám si záležať na tom, aby môj
hlas znel natešene: „Vážne?! Ale to je úžasné, Ava!“

Ava si povzdychne: „O dva týždne sa sťahujeme.“ Viem,
že sa snaží skryť svoju radosť.

Cítim, že sa mi do očí tisnú slzy, no dnes som sa už dost
naplakala. Teším sa spolu s ňou. Zároveň si však trpko uve-
domujem, že môj jediný súrodenec sa už čoskoro prestá-
huje na opačný koniec sveta. Avin manžel Reid pochádza
z rozvetvanej francúzskej rodiny a Ava nám ešte pred svad-
bou povedala, že sa raz plánujú presťahovať do Európy. Tá
predstava ju vždy nadchýnala, takže mi bolo jasné, že teraz
svoju radosť premáha z úcty k môjmu smútku a tiež preto,
lebo vie, že budeme od seba tak ďaleko. Vedela som, že Reid
sa minulý mesiac uchádzal o viaceré pracovné pozície, no
v kútiku duše som sa sebecky nádejala, že nič z toho nevyjde.

„Takže sa sťahujete do Monaka?“

„Nie, Reid dostal prácu v talianskej Imperii. Je to síce
iný štát, ale do Monaka je to len hodinka autom. Európa je
taká malá, že my si to ani nevieme predstaviť. Tu si za hodi-
nu autom v New Yorku. V Európe si po hodine jazdy v kra-
jine, kde sa hovorí celkom iným jazykom.“

Vôbec netuším, kde je Imperia, no v každom prípade to
znie oveľa exotickéjšie ako Connecticut. „Mama to už vie?“

„Nie,“ odvetí. „Viem si živo predstaviť, aké haló z toho narobí, tak som usúdila, že bude lepšie, ak jej to poviem osobne. Práve som na ceste k nej.“

„Tak to ti držím palce.“

„Vďaka,“ odvetí. „Zavolám ti, ako to zobrala. Prídeš zajtra na obed?“

„Jasné, prídem. Bude mať ešte celý deň na to, aby sa upokojila.“

Keď dovoláme, uvedomím si, že stojím uprostred prázdnej ulice na červenej.

Doslova i obrazne.

Môj otec zomrel, keď som mala len štrnásť. Mama sa krátko nato opäť vydala. Vôbec ma to neprekvapilo. Dokonca ma to ani nenahnevalo. Vzťah otca s mamou nebol z tých, ktorým vravíme ukážkový. Možno na začiatku, ale keď som bola dosť veľká na to, aby som vedela, čo je láska, pochopila som, že medzi mojimi rodičmi jej niet.

No i tak si nie som celkom istá, či sa mama vydávala z lásky. V jej prípade totiž pri hľadaní spriaznenej duše zohrávajú podstatnú úlohu peniaze. Môj nevlastný otec ju neočaril svojou osobnosťou. Očaril ju domom na pláži na Cape Cod, ktorý vlastnil.

Mama nie je bohatá, svoje bohatstvo však rada predstiera. Veľkosťou šatníka a spôsobmi. Pochádza zo skromných pomerov, vyrastala vo Vermonte ako druhé dieťa zo siedmich súrodencov. Za otca sa vydávala v čase, keď sa mu pomerne darilo, ale nedalo sa povedať, že by bol nejaký boháč. No keď sme sa narodili my so sestrou, mama ho prinútila,

aby jej kúpil dom v Old Greenwich v Connecticute. Vôbec ju netrápilo, že musel pracovať dvakrát toľko, aby ona mohla veľkoryso míňať. Už ako malá som mávala pocit, že otec je oveľa radšej v práci než doma.

Keď zomrel, zanechal nejaké peniaze, no tie nestačili na to, aby si mama mohla dovoliť životný štýl, na aký bola zvyknutá. Netrvalo však dlho a opäť si ho zabezpečila. Necelý rok po pohrebe otca sa počas súkromného obradu vydala za môjho nevlastného otca. Vlastné peniaze teda míňala len osem mesiacov.

Hoci sme so sestrou vyrastali obklopené blahobytom, bohaté sme nikdy neboli a ani nie sme. Mama medzičasom stihla minúť všetko, čo nám otec pred mnohými rokmi zanechal. A môj otčim má svoje biologické deti, ktoré po ňom po jeho smrti všetko zdedia. Preto sme sa s Avou za bohaté nikdy nepovažovali, a to i napriek tomu, že nás vychovali ľudia, ktorí bohatí boli.

Preto sme obe hneď po vysokej škole začali pracovať a platili sme si svoje účty samy. Nikdy som si od mamy nepýtala peniaze. Po prvé preto, že považujem za neprijateľné, aby dospelá vydatá žena bola odkázaná na pomoc rodičov. A po druhé preto, že mama nám nikdy nič nedá len tak. V jej prípade sa na všetko musí vzťahovať nejaká podmienka.

Z času na čas urobí pre nás s Avou niečo, za čo sme jej veľmi vďačné. Minulé Vianoce nám obom napríklad splatila pôžičky za auto. A po štátniciach, ešte predtým, ako som spoznala Grahama, mi pomohla nájsť si byt a zaplatila mi nájomné za prvý mesiac. No väčšinu peňazí, ktoré na nás mama minie, použije tak, aby z toho mala úžitok najmä ona sama. Na narodeniny nám kúpi wellness pobyt a prinúti

nás tak, aby sme dovolenku v kúpeľoch strávili s ňou. Príde k nám na návštevu, skritizuje, ako máme zariadený byt, a dva dni po jej odchode zastane pred naším domom auto s novým nábytkom, ktorý však vybrala ona sama.

Graham to neznáša. Tvrdí, že milá drobnosť vždy poteší, no dostať do daru sedačku ho uráža.

Niežeby som si nevážila, čo pre nás mama robí. Ja len viem, že v živote musím ísť vlastnou cestou, pretože aj keď má naša rodina peňazí dosť, nie sú to moje peniaze.

Jednou z vecí, za ktorú som svojej mame veľmi vďačná, sú naše spoločné obedy. S Avou sa k nej pravidelne pridávame na obed v country klube neďaleko jej domu. Ten podnik neznášam, no vždy sa teším, že sa uvidím s Avou, a pretože sme obe dostatočne empatické, dokážeme sa napriek všetkému týždeň čo týždeň tešiť na náš spoločný obed.

Cítim však, že keď Ava odíde do Európy, všetko sa zmení. Na budúci týždeň bude mať plné ruky práce s balením, takže toto je náš posledný obed. O čo bude odteraz Avin život bohatší, o to prázdnejší bude ten môj.

„A nemohla by si priletieť raz za týždeň na obed?“ opýtam sa Avy. „Ako si mám poradiť s tvou mamou celkom sama?“ Vždy keď sa bavíme o mame, používame výraz *tvoja* mama. Začali sme s tým len zo žartu ešte na strednej, no teraz to používame tak často, že si musíme dávať pozor, aby sme sa pred mamou nepreriekli.

„Vždy si vezmi iPad a môžeme skajpovať,“ navrhne.

Zasmejem sa. „Neprovoďuj.“

Ava vytiahne mobil, a keď si prečíta správu, celá sa rozžiari: „Hurá, mám pohovor!“

„Si nejaká rýchla. A o akú prácu ide?“

„Učiteľka angličtiny na strednej škole. Neplatia bohvie-ako, no keď budem mať robotu, oveľa rýchlejšie sa naučím nadávať vo francúzštine a taliančine.“

Reid zarába toľko, že Ava by mohla pokojne zostať doma, no ona chce aj naďalej pracovať. Tvrdí, že byť ženou v domácnosti nie je nič pre ňu. Osobne si myslím, že Reid to na nej obdivuje. Ani jeden nechce deti a Ava sa cíti vo svojom živle, keď má veľa práce, takže obaja sú šťastní a spokojní.

Sú chvíle, keď jej závidím, že netúži po deťoch. Keby som totiž nemala pocit, že bez dieťaťa som neúplná, ušetrila by som si v živote i manželstve kopec problémov.

„Vôbec si neviem predstaviť, že tu nebudeš, Ava,“ povie mama, keď zaujme svoje miesto pri stole. Objednala som jej ako zvyčajne martini s extra olivami navyše. Kabelku si položí na vedľajšiu stoličku a stiahne si olivu zo špáradla. „Nemyslela som si, že ma tvoj odchod tak rozruší,“ pokračuje mama. „A kedy prídeš na návštevu?“

„Ešte som ani neodišla,“ smeje sa Ava.

Mama si vzdychne a vezme do ruky jedálny lístok. „Stále sa neviem zmieriť s tým, že nás opustíš. Chvalabohu, že nemáš deti. Nedokážem si predstaviť, ako by som sa cítila, keby si mi uniesla vnúčatá.“

Musím sa pousmiať. Naša mama je tá najpatetickejšia osoba, akú poznám. Keď sme boli s Avou malé, rola matky ju príliš nenadchýnala a viem, že vôbec netúži stať sa v dohľadnom čase babičkou. Táto stránka jej osobnosti mi celkom vyhovuje. Aspoň na mňa netlačí, aby som mala dieťa. Len sa modlí, aby som si nejaké neadoptovala.

Ava asi pred dvomi rokmi počas spoločného obeda nadškrtla tému adopcie. Mama to rezolútne zamietla. „*Quinn, preboha, dúfam, že neplánuješ vychovávať cudzie decko!*“ zvolala pohoršene. „*Čo ak bude... postihnuté?*“

Ava sa na mňa pozrela, prevrátila oči a pod stolom mi napísala správu.

Jasné, lebo biologické deti nebývajú postihnuté. Tvoja mama by sa mala pozrieť do zrkadla.

Bude mi hrozne chýbať.

Už teraz mi hrozne chýbaš, napíšem jej.

Veď som ešte tu.

„Dievčatá, vy neviete, ako sa treba správať pri stole?“

Zdvihnem zrak a všimnem si, že mama hľadá na naše mobily. Vypnem teda ten svoj a schovám ho do kabelky.

„Ako sa má Graham?“ opýta sa mama. Pýta sa len zo zdvorilosti. Sme s Grahamom svoji už viac ako sedem rokov, ale mama by na jeho mieste ešte vždy oveľa radšej videla niekoho iného. V jej očiach Graham pre mňa nie je dosť dobrý. No nie preto, že by pre mňa chcela to najlepšie. Keby bolo podľa nej, mala by som za manžela Ethana, nie Grahama, bývala by som v obrovskom dome, podobnom ako je ten jej, a ona by sa mohla svojim kamarátom chváliť, že jej dcéra je oveľa bohatšia ako Evelyn Bradburyová.

„Má sa skvele,“ odvetím bez rozmýšľania, hoci sama netuším, ako sa vlastne má. Nevieť totiž, ako sa cíti, čo si myslí, či sa má skvele, fajn alebo zle. „Má sa dokonca výborne.“

„Je ti niečo?“

„Nie, nič. Prečo?“

„Neviem,“ povie mama a pozrie sa na mňa. „Si nejaká... strhaná. Spíš dosť?“

„Uf,“ zastoná Ava.